

Vælgere, som nu have stemt paa Carl Sørensen, vilde have stemt paa Nørgaard, hvis han havde været Kandidat. Det antages almindeligt om Carl Sørensen, at han personlig, hvis han kunde frigøre sig for partimæssige Baand og en Art Afhængighed af en udbredt Presse i Nordjylland, var ret udpræget Antimilitarist i sine Anskuelser. Det er sikkert ogsaa en Opfattelse, som er almindelig i hans Valgkreds. Det er da muligt, at endogsaa særdeles mange af de Vælgere, som vilde have stemt paa Nørgaard, som indtager et bestemt, udpræget antimilitaristisk Standpunkt, da denne Kandidat ikke var fremme til Afstemning paa Valgdagen, have valgt at stemme paa Carl Sørensen, som er langt mere antimilitaristisk end den anden Modkandidat, som var bleven tilbage paa Valgdagen. Ingen kan med nogen som helst Bestemthed sige, hvorledes Stemmerne vilde være faldne paa Valgdagen, hvis den tredie Kandidat havde været fremme, kun det politiske Skøn kan gøre sig gældende ved denne Lejlighed.

Der kan saa siges, at naar der dog er en overvejende politisk og skønsom Sandsynlighed for, at Carl Sørensen dog vilde være bleven valgt, bør vi ikke undlade straks at godkende dette Valg, men dertil vil jeg sige, at om det end altid kan være betænkeligt at berøve en Folkerepræsentant Adgangen til at udøve sine Rettigheder, selv om det kun er i nogle faa Dage, maa der dog overfor dette tages i Betragtning, at hvis man uden Grund fastslaar, at den Afgørelse, som er truffen i Halvrimmen, er den rigtige, berøver man endelig og uigenkaldelig maaske overordentlig mange Vælgere i Halvrimmen-Kredsen enhver Adgang til at komme til at stemme saaledes, som deres politiske Overbevisning tilsiger dem, og det burde man ikke gøre uden en meget nøje Overvejelse. Alt dette forekommer mig at tale for, at denne principielle Afgørelse burde overvejes nøje i Valgbrevsudvalget, inden der blev truffet nogen endelig Bestemmelse.

Der er kommet til Afdelingen en Erklæring fra Postvæsenet, som er underskrevet af Kjørboe for Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet, og der er deri en Fremstilling af Sagen, for hvis faktiske Oplysninger Hr. Kjørboe naturligvis ikke kan hæfte, for dem maa jo selvfølgelig de hæfte, som have givet Forklaringerne. Det er sagt mig — jeg tror, det vil blive nærmere paavist af et andet æret Medlem her i Tinget —, at de faktiske Oplysninger, her ere givne, for enkelte

Punktets Vedkommende ikke ere rigtige. Det er rigtigt nok, at Kandidaten, efter at have indleveret sin Anmeldelse til Postvæsenet, indfandt sig igen paa Brevsamlingsstedet og bad om at maatte laane Brevet, fordi han vilde gøre en Tilføjelse. Han gjorde ogsaa denne Tilføjelse, men henlagde ikke derefter Brevet paa et andet Bord, et Bord for indkomne Postsager, men han lod det ligge lige ved Siden af Pakken, som skulde afsendes, og der er derfor ikke fra hans Side sket noget, som kunde foranledige Udsættelsen.

For dette hæfter altsaa Hr. Kjørboe ikke. Derimod hæfter han for nogle Slutningsræsonnementer, som han for Resten slet ikke har haft Anledning til at fremsætte, idet han, saa vidt jeg kan se, kun er anmodet om at give en Fremstilling af de faktiske Forhold. Det er saa meget mere uheldigt, at han har fremsat disse Ræsonnementer, som de, hvis de var rigtige, indeholde et skarpt Mistillidsvotum til det danske Postvæsen. Han skriver nemlig saaledes: „Det maa vistnok erkendes, at Afsenderen allerede ved at afsende et Brev af saa stor Vigtighed som det omhandlede som almindeligt Brev og ikke som anbefalet eller som Ekspresbrev har udvist nogen Uforsigtighed ved Brevets Indlevering til Postbesørgelse.“ Det er dog en højst underlig Opfattelse at se gjort gældende af Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet i det Herrens Aar 1909, at man udviser nogen Uforsigtighed ved at indlevere et Brev til Postbesørgelse uden enten at gøre det til anbefalet eller til Ekspresbrev. Man skulde ikke tro, at denne Opfattelse vilde blive gjort gældende ganske officielt af selve det danske Post- og Befordringsvæsen, men man skulde tro, at det tværtimod til det yderste vilde hævde, at naar man blot rettidigt indleverede et Brev til Postvæsenet, kunde man ogsaa føle sig tryk for, at dette blev rettidigt besørgt. Men desuden er der noget skævt i hele Ræsonnementet, thi som Ekspresbrev afsender man kun et Brev, for at det skal blive særlig hurtigt besørgt, som Ekspresbrev fremsender man et Brev, naar det ikke vil kunne naa frem i rette Tid, hvis det blev behandlet paa ordinær Vis, og man anbefaler et Brev, naar man vil have en Kvittering eller overhovedet et Bevismateriale for, at man har indleveret det Brev. Jeg ser ikke rettere end, at naar man anbefaler et Brev, er det for at sikre sig et Bevis, det er kun et Bevisspørgsmaal, men der foreligger her ingen Strid om dette, som er det afgørende Faktum